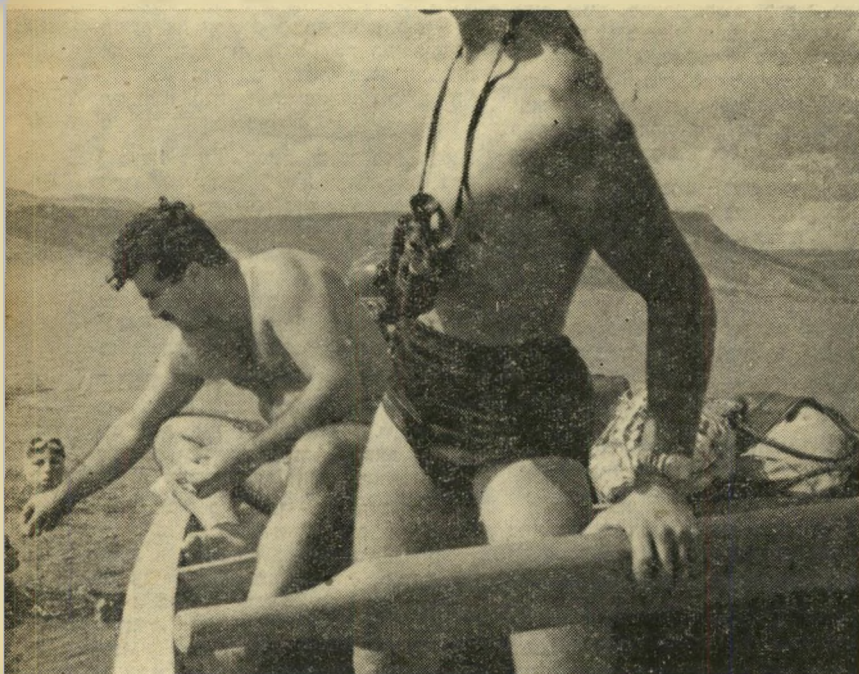


# סירת הפינלסמה מלווה את שתי הנערות הנלא-מיאנש הישרא



**עם שחר.** בבית ה-Y.M.C.A ליד הכנרת לוגמות שתי השחיניות, עדנה ימין ומלכה את התה החם. מבעד לחלון נראה הים הסובל באור קרני-השמש; הזירה של המבחן הגדול.



**האריחה הראשונה** ניתנת לשחיניות במרחקמה מסבחה. הן עדיין רעננות, מלאות מרץ ומר הוא אחד המלווים שנכנס מדי פעם בפעם המימה, שחה ליד צולחות הכינרת, כדי לעודד אותן



**כנרת אחרונות.** עדנה בורנשטיין מהד" קוז את חשקפיה, שאינם חדרים למים, לאחר שמרחה על גופה שיכבה עבה של שומן כאצעי נגד קור. היא נעזרת במציל תל-אביבי.



**אל הים!** בשבע ועשר דקות יורדות השתיים מחוף טבחה, נכנסות לכנרת. המים קרים כמו קרח אולם השחקניות יורדות ללא רתיעה, הן יודעות כי זוהי רק התחלה של המאמץ.

המלצר בבית-הקפה הקטן, ליד המוזן הישן של טבריה לא היה משוכנע כלל. השעה היתה מאוחרת, המוזן היה שומם מאד, וכל לקוחות נוספים לא נראו לעין. לא היה לו כל טעם להאזין לדבריי-שטות מפי שתי הנערות הצעירות ומלחיהן. "הפ" סיקו למחות אתי ואימרו לי בדיוק מה אתם רוצים," אמר בנימת גניפה, "בשעה כזאת אינני מוכן לשמוע כל סיפור מסורף על שתי נערות, הרוצות לצלוח את הכינרת מצפון לדרום. שום אישה לא עשתה זאת. שום אישה לא תעשה זאת — ובודאי שלא שתיכן!" הוסיף בשלחו מבט מלא על-יגות גברית בשתיים.

פחות מעשרים וארבעה שעות לאחר מכן ישבו אותן שתי נערות ליד אורו שולחן, הזמינו משהו לאכול. הפעם הן נראו שבו-רות ורצוצות מעייפות. שערותיהן צנחו על מצחן בקוצות לחות, אולם על שפ' תיהן ריחף חיוך שקט, מלא נצחון. כי מאחורי שתי הנערות נשאר אחד ה-מבחנים הקשים ביותר של כושר ספורי-טאי וכוח-סכל: מלכה טנבאום ועדנה בור-שטיין היו שתי הנשים הראשונות כי-היסטוריה, שצלחו את ים כינרת מצפון לדרום.

## התלאות ושכחו

בתחילתו היה המבחן מלא וגדוש תק' לור. אפילו מלכה, הבלוגנית אפרורית, הי-מאמינה באמונות טפלות, שעלתה לארץ מי-הולנד לפני שש שנים, לא ידעה מה יהיו התוצאות. עדנה סבלה מכאבי-בטן. הסירה מטבריה אחרה בשלוש שעות. תחזית מוג' האוויר ניבאה לרוח-סערה.

אולם ברגע בו נמרח גופן של השתיים בשומן, והמשקפיים והכיפות הוצמדו אל הראשים, נשכחו כל התלאות. עתה ידעו הן רק דבר אחד: עליהן לחתור קדימה, בעקבות הסירה, שתוביל אותן אל מטרותן — במרחק 21 קילומטרים משם והלאה. מלבד ההחלטה התקיפה לא היה בין שתי השחיניות כמעט כל דבר משותף. בה ב' שעה שמלכה הבלוגנית התקדמה בקצב של אוטומאט, כשכל אחת מתנועותיה יעילה חוסכת אנרגיה, פיגרה עדנה כמה מט' רים אחריה. גם תנועותיה של עדנה היו איתנות וקצובות, אולם הן היו איטיות יותר.

עדנה, צברית כרוגטית תמירה וחמודה,

אשר התגוררה מר' בית שנותיה אצל בני משפחתה באר' צות-הברית, חזרה לתל-אביב רק לפני שנה, היתה מלאה החלטה נחושה: לצ' לוח את הכינרת או למות. היא לא היתה מודאגת. היא היתה

בטוחה כי היא לא תמות. כעבור יומיים היה עליה לצאת לקלט של צה"ל — והיה עליה להגיע לשם כאלופת-שחייה, לא כנערה רגילה.

מלכה, בתה של מורה לשחייה, למדה לשחות עוד באמסטרדאם, בהיותה בת שני-תיים, בלטה מאז את מרבית ימיה בכריכות-שחייה שונות. לעומת זאת החלה עדנה לשחות בגיל מאוחר יותר, אולם אהבתה לספורט המים היתה עזה לא פחות.

בהיותה בארצות-הברית, היתה עדנה שוי-חה למרחקים גדולים, כשהיא מלווה על ידי אנשי משמר-החופים. אנשי-המשמר היו מת' חלפים מדי כמה מילין, אולם השחינית הישראלית הצעירה היתה ממשיכה.

## סיפור נונע ללב

משחה-המאראתון הראשון בו השתתפו שתי הנערות היה צליחת הכינרת מן המזרח למערב — למרחק של 9 קילומטרים — שנערכה בשנה שעברה. הנערות אשר הת' ידדו לאחר שביקרה עדנה בכריכת גלי-גיל התל-אביבית, מקום שם עבדה אמה של מלכה כמצילה, החליטו להצטרף למשחה לילה אחד לפני שהוא נערך.

הן ארונו את בגדיהם, הכיפות והמש' (המשך בעמוד 18)



**רבש מתוך צנצנת** שותה עדנה תוך כדי שחי אינו מכביד על הקיבה. מאחזיכה שוחה מלכה קצובו המשקפיים מכבידים לעתים קרובות, אך אין כמוהם במים על הרשתית העדינה של העין. חשחיינים הישר



**איכלו משהו.** עדנה מקב נתחב ישר לתוך פיה, מבלי ש של המשחה אכלו השחיניות ש



**חירופי סיגנון.** צולחות הכינרת החליפו את סיגנון השחייה שלהן מדי שעתיים: המעבר מצורת-שחייה למשנה עודד אותן, השכיח מהן את העייפות. בתצלום נראית עדנה (ימין) שוחה בסיגנון-פרפר, ואילו חברתה מלכה ממשיכה להתקדם הלאה בשחיית-חזה



**נקודות המשכר.** לאחר שעות רצופות של שחייה נראית פתח מלכה טנבאום עייפה מאד. משבר דומה עובר על כל המשתתפים במשחים ארוכים. כדי להתגבר עליו דרוש מחוץ לכוח פיסי, רצון גדול.